

SUCCULENTA

Orgaan van de Nederl. Ver. van Vetplantenverzamelaars.

Secretariaat : G. D. DUURSMA, B 185 HUIZUM bij Leeuwarden.

De beide soorten van Hertshoorn-cactus.

Gelijk ik reeds in het vorige nummer van „Succulenta” mededeelde deden de doctoren N. L. Britton en J. N. Rose, in het „*Journal of the Washington Academy of Sciences*”, een artikel onder bovenstaanden titel verschijnen.

Door de goedheid van Dr. J. N. Rose is het mij mogelijk mijn huidige bespreking daarvan vergezeld te doen gaan van afdrukken van dezelfde cliché's die den schrijver dienden bij de illustratie van dat artikel.

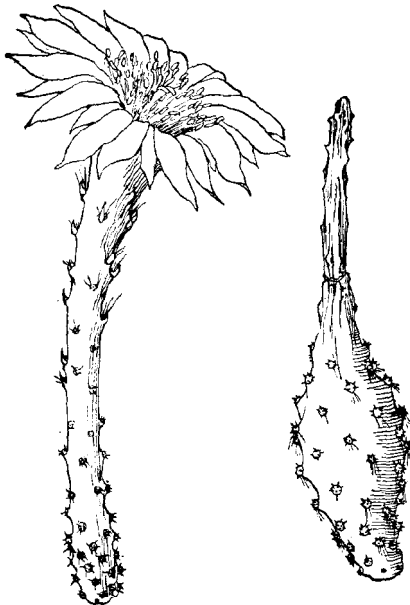
In hun inleiding zeggen de schrijvers: In onze Zuidwestelijke woestijnen, die zich bevinden tusschen West Texas en Zuid-Oost Arizona en zich uitstrekken tot in het Noorden van Mexico, wordt de welbekende *Hertshoorn-cactus* gevonden.

Zij komt nooit in grooten getale voor en groeit gewoonlijk, met de dikwijls op doode stokjes gelijkende takken, door andere struiken heen. De wortel gelijkt op een grooten knol en weegt somtijds tot 60 (*Amerik.*) ponden. In den-bloeitijd wordt zij druk gezocht door plantenliefhebbers.

Zij is een nachtbloeister en in het Zuidwesten bekend als de „*Koningin der Nacht*”. Als de plant niet bloeit is zij moeielijk te vinden, doch in den bloeitijd kan zij gemakkelijk ontdekt worden door de sterke, doch heerlijke geur en de lieden die er in de woestijn naar gaan zoeken nemen dikwijls lantaarns mede, niet tot hulp om de bloemen te vinden, doch uitsluitend om niet in aanraking te komen met de doornige vegetatie.

De plant was lang bekend als *Cereus greggii*, welke naam zij ontving van Dr. George Engelmann, ter eere van Joseph Gregg, een welbekend planten verzamelaar, doch om reden van de eigenaardige groeiwijze, bloemen, vruchten en zaden is zij, in 1909, door Britton en Rose, tot type van een nieuw geslacht „*Peniocereus*” gemaakt.

In 1921 werd, als gevolg van de bemoeiingen van Dr. B. W. Evermann, een wetenschappelijke expeditie uitgezonden, door de *California Academy of Sciences*, voor

Peniocereus greggii (Engelm) Britt et Rose
(Bloem en vrucht)

het onderzoeken van de eilanden in de Golf van Californië.

Mr. Ivan M. Johnston, die belast was met de botanische werkzaamheden, verzamelde gedurende deze expeditie een tweede soort van dit geslacht, nl. *Peniocereus Johnstonii*.

Tot zoover voorloopig de heeren Britton en Rose. Gaan wij nu eens zien wat Dr. G. Engelmann, in *Cactaceae of the Boundary*, over de eerst ontdekte, door hem *Cereus greggii* genoemde, soort schrijft.

Allereerst treffen dan weer de schoone, zoo zorgvuldig door Paul Roetter vervaardigde, afbeeldingen waarvan één door Prof. K. Schumann, in diens *Gesamtbeschreibung der Kakteen*, (2e druk 1903) op pag. 97, matigfraai is gereproduceerd.

Engelmann onderscheidt twee variëteiten n.l. de hoofdsoort die hij, var. a., *cismontanus* noemt en een tweede, onder den naam var. b., *transmontanus*.

Het verschil tusschen beide variëteiten is alleen te zoeken in de areolen die bij var. *cismontanus* eenigszins langwerpig en bij var. *transmontanus* zuiverder rond zijn en in de een weinig, langere en dunnere bloembuis die bij var. a. grootere schudblaadjes draagt doch bij var. b. beduidend langere haren uit de areolen zou produceeren, terwijl de blaadjes der bloemkroon bij var. a. breder en iets korter zouden zijn dan bij var. b. waar zij lijn-lancetvormig en langer toegespitst zijn afgebeeld.

J. M. Coulter in : *Preliminary Revision of the North American species of Echinocactus, Cereus and Opuntia*. (Washington 1896) brengt beide variëteiten, onder den hoofdnaam *Cereus greggii* Engelm., te zamen en voegt daaraan als synoniem toe *Cereus pottsii* S. D. Prof. Schumann (t. a. p. pag. 96) noemt de variëteit b. weer afzonderlijk en vertelt o.a. : dat de stengel meestal, in de lengte, doorboord zou zijn door een rups en verwijst, ter staving, naar een rond plekje dat boven in den stengel voorkomt en een gat zou zijn door het insect daarin gevreten.

Mijn inziens is die plek niets anders dan het lidteeken van een afgesneden of afgebroken tak wat te waarschijnlijker is omdat noch Engelmann, noch Coulter, noch Britton en Rose van de aanwezigheid van zulke „larven-gangen” spreken.

In 1909 verscheen Britton en Rose's „*The genus Cereus and its Allies in North America*”, een met talrijke fraaie platen geïllustreerde Monographie (die ook uit de Bibliotheek onzer Vereeniging ter lezing te bekomen is) welke ook een 4-tal afbeeldingen van *Peniocereus greggii* bevat en werd de, in 1905, door A. Berger, als onder-geslachts-naam, voorgestelde naam voor dit geslacht aangenomen.

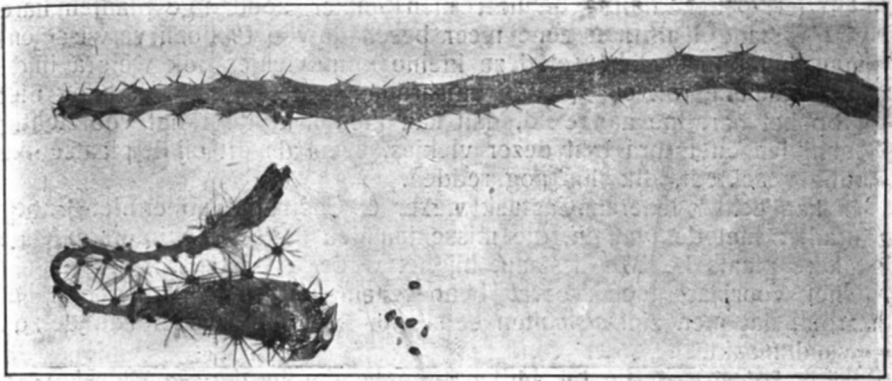
Peniocereus greggii (Engelm.) Britton et Rose is een laag blijvende Cactus, uit de enorme, ondergrondsche, knol ontspringen 1 of meer, tot 90 c.M. lange, vrij slappe, ± 2 c.M. in doorsnede metende takken, die in hun jeugd eenigszins behaard zijn, meestal met 4 of 5 doch ook wel met 3 of 6 ribben, de doornen zijn op alle areolen aan elkaar gelijk, donker van kleur, zeer kort en aan de basis sterk verdikt, de dikte neemt gedurende enkele jaren geregeld toe doch in de lengte groeien de doornen niet.

De groote bloemen, die in Mei-Juni verschijnen, zijn wit of geelachtig en somtijds rood overwaasd, zij openen zich 's nachts en, zoals reeds boven werd vermeld, verspreiden een heerlijken geur.

De nieuw-ontdekte soort *Peniocereus johnstonii* Britton et Rose, heeft beduidend langer takken, tot 3 M. lengte toe en eveneens 3-5 ribben.

De bloemen zijn \pm 15 cM. lang en de bloemkroon, als zij geheel open zijn, ongeveer 10 cM. doorsnede, daar enkel een uitgebloede bloem aanwezig was is uitgebreider beschrijving niet mogelijk.

De bruin tot zwarte doornen zijn eveneens aan de basis sterk ge-

Peniocereus johnstonii, Britt. et Rose.

Bovenste figuur : tak,

Onderste figuren : Uitgebloede bloem en zaden.

zwoilen en bereiken \pm 2 X de lengte van die van de andere soort. Zaailingen zijn donker-violet, de kiembladeren (cotyledonen) zijn zeer dik, driekant. Voor het onderscheiden der beide species kan dus dienen dat de stengels en doornen bij *Peniocereus johnstonii* langer zijn dan bij *Peniocereus greggii* en verder onderstaande sleutel :

Peniocereus greggii.

Nieuwgroei : Behaard.

Areolen op de bloembuis niet op verhoogingen geplaatst.

Op de vruchten komen kleine weinig opvallende doorn-bundels voor.

Zaad : Dof zwart.

's-Gravenhage, 4 Nov. '22.

Peniocereus johnstonii.

Nieuwgroei : glad.

Areolen op de bloembuis wel op verhoogingen geplaatst.

De vruchten zijn voorzien van groote doornbundels op de areolen.

Zaad : Groot, glanzend zwart.

J. J. VERBEEK WOLTHUYS.

De ziekten der Cactussen en hare bestrijding (III).

6. De zonnebrand. Deze ziekte treft men vooral veel bij de rond-vormige Cactussen aan.

Wanneer namelijk deze planten nog in de kassen of bakken staan, komt in het voorjaar, als er na koude en donkere dagen plotseling een zonnige dag invalt, eene rood bruine brandvlek op hun lichaam te voorschijn zoodat het is, alsof de plant eene rottende plek begint te krijgen. Een en ander nu ontstaat, omdat men de planten misschien vroeger te veel op eene beschaduwde plaats heeft gehouden, en ze niet van jongs af aan de zon heeft gewend, waardoor zij alsdan, niet tegen de sterke zonnestrallen (die, door het glas der ramen geholpen,

als in een brandpunt op haar lichaam vallen) bestand, deze vlekken bekomen. Als men dit kwaad spoedig gewaan wordt, is deze ziekte gemakkelijk te genezen, door eenvoudig de plant op een meer beschaduwde plekje te brengen ; zij zal dan weldra hare vroegere gezonde kleur terug bekomen; verzuimt men echter zoodanige planten hare zonnige standplaats met eene meer beschaduwde te doen verwisselen, dan is het bijna zeker, dat deze kleine brandvlekjes ook weldra in de zoo vreeselijke rotziekte zullen ontaarden ; is de plant echter nog niet tot op het hart toe aangetast, dan kan men haar door het voorzichtig W egsnijden en uitbranden dezer vlekjes, even als dit bij de plaatselijke rotting geschiedt, dikwijls nog redden.

Ik kan echter iederen Cactuskweeker en Cactusliefhebber niet genoeg aanraden met de planten, die misschien den geheelen winter op eene donkere plaats hebben gestaan, bij het weder voor de ramen brengen in het voorjaar, toch vooral behoedzaam om te gaan ; beter is het daarom, dat men zieke planten eerst van lieverlede weder aan de zon gewend maakt.

Bij het des zomers naar buiten brengen der hardere soorten, op een zuidelijk ten volle aan de zon blootgesteld plekje, moet men ook hieromtrent voorzichtig zijn en om geene exemplaren te verliezen, de planten langzamerhand aan de sterke zonnestralen doen gewennen ; ik heb door een en ander zelfs eene fraaie *Echinopsis multiplex* Zucc. verloren.

7. De rimpelziekte. Door deze ziekte worden in het bijzonder de *Opuntia*'s en ook eenige *Cereus*soorten aangedaan. Deze ziekte komt dan het meeste voor, wanneer de planten, als het ware, te veel vertroeteld zijn, en vooral ook komt zij bij de hardere soorten des winters veel voor, als men die planten, door het buitenbrengen in de zomermaanden, tegen de aanstaande winterkoude niet genoeg afhardt. Houdt men zulke vertroetelde planten een tijd lang droog, zooals in den winter dikwijls noodzakelijk het geval is, en geeft men haar vervolgens weder plotseling water, dan krimpen bij de *Cereën* de toppen, bij de *Opuntia*'s de geledingen na korten tijd ineen, zij hangen rimpelig en slap ter neder, worden ten laatste waterzucht, en bekomen de rotziekte, of wel hun cellenweefsel verdroogt geheel en al, en de plant wordt als een stuk droog hout ; in beide gevallen zijn de planten verloren.

De beste raad tegen deze ziekte is, de plant dadelijk bij het inkrimpen op eene goede warme plaats, b.v. in eene warme kas, te brengen, waar tevens voor goede luchtverversching gezorgd wordt ; haar vooral matig met goed zuiver regenwater, dat niet te koud mag zijn, te begieten, en, zooveel mogelijk, voor eene doorgaande gelijke temperatuur te zorgen. Hij zulk eene behandeling zal de plant spoedig genezen zijn.

Is intusschen de ziekte zóó ver gekomen, dat de boventoppen of geledingen der plant reeds tot rotting of verdroging zijn overgegaan, dan is het noodzakelijk, tot stuiting van allen verderen voortgang der ziekte, de aangestoken deelen eerst met een scherp mesje tot in het gezonde lid toe weg te snijden.

Met dit wegsnijden moet men zeer voorzichtig te werk gaan, en nauwlettend toezien, of het weg te snijden lid wel werkelijk verrot of verdroogd is ; want niet zelden gebeurt het, dat het, zelfs na in den hoogsten graad te zijn aangetast geweest, zich later toch weder herstelt. Is het lid werkelijk reeds tot rotting overgegaan, dan is het ten

hoogste noodzakelijk, wil men de verdere deelen der plant tegen deze vreeselijke ziekte behoeden, dit aangestoken deel zoo spoedig mogelijk weg te snijden. Men zie hier dus nauwkeurig toe en wachte zich voor ieder uiterste.

Dikwijls ziet men ook, dat de plant, die tengevolge van de winterkoude door deze ziekte is aangetast, na eenige geledingen te hebben verloren, of ook zelfs buiten dat, zich in het daaropvolgend jaar van zelf weder herstelt.

(Slot volgt).

Melocactussen.

(1).

Dezer dagen werden we verrast door de toezending van een vijftal Melocactussen uit Curaçao. Hoewel ze door bijzondere omstandigheden een reis van vier maanden achter den rug hadden waren ze, dank zij de zorgvuldige verpakking, nog in uitmuntende conditie. Ik haastte me dus ze een goed plaatsje in de kas te geven, opdat ze mogelijk voor den winter nog gelegenheid zouden hebben wat op verhaal te komen.

De verpakking bestond uit rijstedoppen aangevuld met wat houtwol om het stooten en zoo het ontstaan van gekneusde plekken te voorkomen. Ook een aantal stekken van *Opuntia*'s, die daar bekend staan onder den naam van "Spaansche juffers" bevonden zich in dezelfde zending. Mijn vreugde over deze kostbare aanwinst mijner verzameling wordt echter eenigszins getemperd door het feit, dat het in ons land nog bijna nergens gelukt is Melocacti gedurende langeren tijd in het leven te houden. Het is daarom, dat ik ze dan ook maar dadelijk in „*Succulenta*” ter sprake breng. De planten zijn allen zwaar bestekeld en het heeft heel wat moeite gekost om ze behoorlijk in den pot te krijgen. Hoewel ze naar hun uiterlijk te oordeelen geen van allen erg jong meer zijn, is er toch slechts één exemplaar bij, dat een bloekop (cephalium) bezit. Zooals bekend verschillen de Melocacti juist door hun eigenaardige bloeiwijze van alle overige cactusgeslachten. Eerst verschijnen aan den top der plant plukjes lange zijdeachtige haren, die zich bevinden op de cephaliumknobbels. Deze nemen voortdurend in aantal toe en het grondvlak breidt zich dus zodoende uit tot het een bepaalde breedte heeft verkregen. Daarna groeit het alleen nog maar in de hoogte. De vorm van het cephalium schijnt voor de verschillende soorten karakteristiek te zijn. Men heeft er wel gevonden, waarvan het cephalium de eigenlijke plant aan hoogte overtreft. Deze laatste plant nu heeft me een groote verrassing bezorgd. Toen ik ze ontving, zaten er een aantal uitgebloeiende bloempjes bovenop, die vermoedelijk onderweg gebloeid hadden. Nauwelijks had ik de plant een week in huis of daar verscheen eensklaps tusschen het wolpluis van het bloekussen een wijnrood gekleurde bes, spoedig door meerdere gevolgd. In het geheel heb ik op deze wijze een veertiental bessen verkregen, waardoor ik voor het volgende jaar over een behoorlijke hoeveelheid zaad beschik. Mochten er onder onze leden zijn, die een goede kweekgelegenheid bezitten, dan wil ik in het voorjaar gaarne een beperkte hoeveelheid afstaan, dan kunnen anderen er ook eens hun krachten op beproeven. Zelf nam ik reeds gedurende eenige jaren zaaiproeven met Melocactussoorten en ik moet eerlijk bekennen, dat het me niet meegevallen is. Doch ondanks dat, is het toch wel de moeite waard de kiemplantjes der verschillende cactussoorten eens wat nauwlettender gade te slaan.

Over het zaad van Melocacti het volgende. De zaadhuid is sterk

verdikt, zoodat de zaden eerst kiemen wanneer ze gedurende eenigen tijd goed vochtig worden gehouden. , Trouwens alle cactuszaden kan men gerust flink nat houden en zelfs in den eersten tijd moeten de jonge kiemplanten tegen direct zonlicht zooveel mogelijk worden beschut. Eigenlijk kan men ze net als alle andere zaailingen behandelen.

Bij mij kiemden onder zulke omstandigheden deze zaden gewoonlijk reeds binnen de week, hoewel ze onder minder gunstige omstandigheden hun kiemkracht gedurende langeren tijd kunnen behouden. Ook hieruit blijkt weer hoe volkomen deze planten zijn aangepast aan hun natuurlijke omgeving. De verspreiding van het geslacht *Melocactus* is beperkt tot de eilanden der Caraïbische Zee met de aangrenzende deelen van Centraal- en Zuid-Amerika. In deze streken is het met de verdeeling van den regenval hoogst eigenaardig gesteld. Jarelang valt er geen druppel water en dan op eens heeft er een wolkbreuk plaats, die voor korten tijd den bodem geheel doordrenkt. Van deze korte periode moet de plantengroei nu snel profiteeren want dan begint de droogtetijd weer voor wie weet hoe lang.

De armelijke sporen van een snel ontloken vegetatie verdwijnen even snel als ze gekomen zijn. Voor de kieming van het zaad der *Melocacti* zijn deze regenbuien onontbeerlijk. Terecht kan men van deze planten zeggen, dat ze een moeilijke jeugd hebben, daar de alles verzengende stralen der tropenzon moordend is voor de teere kiemplantjes. Pas als ze over den eersten moeilijken tijd heen zijn hebben ze kans in het leven te blijven. Over het geslacht *Melocactus* bestaat een tamelijk uitgebreide litteratuur, hoofdzakelijk van den Leidschen hoogleeraar Suringar, die- op zijn reizen naar de Antillen ruimschoots gelegenheid had deze allei merkwaardigste planten in groote hoeveelheid te verzamelen en te bestudeeren. Over de voornaamste conclusies, waartoe Z. Hooggeleerde kwam een volgende keer.

(Wordt vervolgd)

Surinaamsche Succulenten.

Zoalsbekend, zijn uit Brazilië zeer vele mooie Cactussoorten afkomstig. Ook op onze West-Indische eilanden komen vele soorten voor, in het bijzonder *Melocactussen*, welke, dank zij de onderzoekingen van den Leidschen professor W. F. K. Suringar in het voorjaar van 1885 op Curaçao verricht, sinds dien zich weer in hernieuwde belangstelling mogen verheugen.

Van de Succulenten welke in Suriname voorkomen hoort men echter weinig. Eenerzijds is dit niet te verwonderen, daar deze Nederlandsche vastelandskolonie altijd , het stiefkind geweest is. Anderzijds zou de vraag gesteld kunnen worden : "Treff men 'in Suriname misschien geen Vetplanten aan ?" Deze vraag stellen is haar direct ontkennend beantwoorden, immers gelegen tusschen Brazilië en de eilandengroep, welke beide rijk aan vetplanten zijn, moeten ook in Suriname zonder twijfel Vetplanten voorkomen. Onbekendheid en gemis aan onderzoek moet dan wel de reden zijn, dat wij zoo weinig van de Surinaamsche Succulenten afweten.

Ook in de litteratuur is weinig of niets te vinden. Allicht zijn er onder onze lezers die bijzonderheden omtrent het voorkomen van Succulenten in Suriname kunnen verschaffen, en zouden wij het ten zeerste op prijs stellen deze te mogen vernemen...

Hieronder volgt dan als begin een korte opsomming van in Suriname

voorkomende vetplanten, welke ik ontleend heb aan de door den Heer Westerouwen van Meeteren, Oud-Directeur der Surinaamsche Bank, in 1883 gepubliceerde lijst van Surinaamsche planten en cultuurgewassen.

Van *Agave americana* L., door de inlanders "Pita" genoemd, zijnde vezels en doornen der bladeren in veelvuldig technisch gebruik, terwijl het sap van *A. vivipara* L. („Ingi Sopo") als zeep schuimt en soms als wassing tegen ongedierte gebruikt worden. De bladeren doen dienst om te schuren. *Aloe vulgaris* DC. geeft de bekende hars. De bladeren van *Bryophyllum calycinum* Salisb. "het Wonderblad" dienen uitwendig als wondmiddel. Van *Cereus peruvianus* Tabern wordt geen bijzonderheid vermeld; *C. speciosissimus* DC., door de inlanders „Kaimantère" of „Aardbeziënpeer" genoemd, levert eetbare vruchten, terwijl het giftige melksap van *Euphorbia thymifolia* Burm. („Melki-wiwiri") en *E. cotinoïde* Mig ("Gunapalu") voor het bedwelmen van visch gebruikt wordt. *Hoya carnosa* R. Br., de bekende Wasbloem, wordt zonder meer vermeld, *Melocactus communis* DC., de interessante Meloencactus, levert eetbare vruchten, evenals *Opuntia coccinellifera* Mill, terwijl op *O. Tuma* Mill. het cochenille insect leeft. De vruchten van *Peireskia acculeafa* DC. vervangen op Suriname onze kruisbessen. Van *Phyllocactus phyllanthus* wordt alleen gezegd, dat de inlanders haar „Kaimantère" noemen, zoodat de vruchten evenals die van *Cereus speciosissimus* wel gegeten zullen worden. De wortels der, *Yucca's* (*Y. gloriosa* L, *Y. Draconis* L, *Y. stricta* Sims en *Y. accuminata* L.) vinden verschillend; toepassing.

G. D. D.

Op den uitkijk.

Naar de Cactussen van Tucson.

Over bovenstaand onderwerp hield Prof. Dr. Theo F. Stomps uit Amsterdam voor de leden van het Natuurkundig Genootschap te Leeuwarden op 5 Oct. j.l. een voordracht met lichtbeelden. Ons bestek laat niet toe, zelfs in beknopten vorm, weer te geven wat Prof. Stomps vertelde van zijn in 1913 naar Tucson ondernomen reis. Genoeg zij, dat Tucson (uitspr. Toezon) de hoofdstad is van den Amerik. staat Arizona, pl.m. 700 M. boven den zeespiegel liggende. Er zijn twee regenperiodes, n.l. van Dec. tot Febr. en van Juli tot Aug. In Mei stijgt de temperatuur dikwijls tot 108 à 116 gr. F. in de schaduw, terwijl in den winter nachtvorsten van 7 tot 11 gr. C. gewoon zijn bij dagtemperaturen van 70 tot 83 gr. F.

Langs de hellingen van den Tuma-Moc-heuvel groeit daar de *Carnegiea gigantea*, een 20 meter hooge cactus, met een stam als van een zwaren eik. Deze stam heeft slechts weinig zijtakken, welke daarmee evenwijdig opwaarts schieten. Als de plant — welke genoemd is naar Carnegie, die in de nabijheid een laboratorium voor plantenonderzoek heeft gesticht — zich na een regen met water heeft volgezogen, dan zien stam en takken er. effen uit, maar bij droogte vertoonen zij ribben met valleien er tusschen. Na het afsterven blijft er van deze cactus niets anders over dan eenige stokjes: de vaatbundels, welke door de menschen worden verzameld om er hagen van te maken.

Overigens groeien op de hellingen van den Tuma-Moc-heuvel nog andere cactussen, w.o. *Echinocactus Wislizeni*, die om haar vorm en afmetingen vooral de aandacht trekt. Zij ziet er uit als een zware ton en het water, waaraan haar merg bijzonder rijk is, wordt door de Indianen gedronken. De bloemen zijn, buitengewoon mooi en prijken

met vele kleuren.

Hij het oostwaarts gaan, naar het Santa-Catharina-gebergte, ontmoet men vele Opuntiasoorten. Zij weten ook met den regen hun voordeel te doen en zwellen dan op, om in tijden van droogte weer in te krimpen. Ribben hebben ze niet, de schijven zijn niets anders dan stengelgedingen en als de droogte het wat al te bar maakt, laat de plant de jongste schijven vallen om na een milden regen den groei weer voort te zetten.

Aan den voet van het Santa-Catharina-gebergte vertoont *Carnegie gigantea* op drie plaatsen zijtakken. Allengs doet zich een waar cactuswoud aan het oog voor, w.o. een mooie groep van deze planten, waarvan sommige exemplaren mooie voorbeelden van handvormingen vertoonen.

G. D. D.

Mededeelingen.

PROPAGANDA. De propaganda door bestuur als mede door talrijke leden voor onze vereeniging gemaakt heeft wel succes gehad. Sinds ik in het Aprilnummer aanbod aan alle nieuwe leden, die zulks wenschten gratis een viertal vetplanten toe te sturen, heb ik hierop reeds meer dan 50, aanvragen gehad, waaraan vrij geregeld is voldaan. Uit den aard der zaak waren het slechts gewone, soorten of soms ook ongewortelde stekken, die ik hiervoor beschikbaar had. zoodat het best kan voorkomen dat het gezondene tegenviel. Daarentegen bereikten ons soms ook zulke aardige brieven van leden, die dit aanbod zeer op prijs stelden en inderdaad meenen we te mogen constateeren, dat deze proefneming wel heeft bijgedragen om de liefhebberij voor vetplantenkweeken aan te moedigen. Nu de winter zoo langzamerhand begint aan te breken en de groeikracht in de natuur tot een minimum is gedaald, zullen we met de verzending van stekken moeten eindigen om er zoo mogelijk in het voorjaar weer mee door te gaan. Alle liefhebbers, die zich nu nog aanmelden, zullen op de lijst geplaatst worden en deze krijgen, zoodra de weersgesteldheid in het voorjaar het toelaat in volgorde hun plantjes toegestuurd. De manier van verzenden in leege blikken cigarettendoosjes is ons wel bevallen De stekken moeten dan wat kleiner uitvallen als vaak wel noodig is, maar daar staat tegenover, dat deze wijze van verzending het voordeel heeft, dat de plantjes bij het afstempelen niet knuzen en tevens dat we ons de kosten van eigenlijke monsterdoosjes besparen. Mochten er onder onze leden zijn wier aanvrage door bijzondere omstandigheden niet is uitgevoerd, willen die mij dit dan bij gelegenheid eens berichten, dan wil ik van mijn kant gaarne beloven dit verzuim in het voorjaar in alle opzichten goed te maken. Tevens wil ik in het begin van het volgend jaar geregeld in "Succ." vermelden welke planten ik voor propaganda beschikbaar heb. Mogelijk zijn er onder onze leden ook nog wel die voor dit doel iets te missen hebben.

H.

RUILRUBRIEK. Aangeboden door J. H. van Dijk te Berkel (Z.-H.) in ruil voor andere cactussen of succulenten: *E. cactus submammulosus*, *E. nopsis tubiflora* *Lagemanni*, *rhodotricha*, *Mullerii*, *Eyriesii*, *Zuccariniana*, *Cereus Scloestrii*, *Mam. centricirra*

NIEUWE LEDEN.

J. Koppejan,

G. J. Mol,

Ed. van Genk,

Amsterdam,

Breda,

Tasmanstraat 65II

Buitenveldert

Kortc Brugstraat

ADRESVERANDERING. Ons medelid, de heer W. H. Erwick, woont thans Emmastraat 2 te Bergen op